

займають послуги, пов'язані із забезпеченням демократичних прав і свобод, попит на які багато в чому визначається ступенем розвитку громадянського суспільства в країні.

Отже, оцінка діяльності органів виконавчої влади з точки зору якості послуг, що надаються ними, дозволяє точніше визначити результати діяльності цих органів виконавчої влади, які можуть мати більшу або меншу сферу охоплення і цінність для споживачів, а також використати зовнішню оцінку ефективності взаємодії органів виконавчої влади із споживачами державних послуг, що надає змогу визначити істотні з точки зору споживача показники і параметри якості послуг та розробити заходи щодо підвищення ефективності діяльності органів влади та якості послуг, що надаються ними.

Література:

1. Кульчій І. О. Оптимізація функцій органів виконавчої влади в контексті реформування системи державного управління. – [Електронний ресурс] / І. О. Кульчій // Державне управління: удосконалення та розвиток. – 2012. – № 8. – режим доступу до журналу: <http://www.dy.nauka.com.ua>.

2. Малиновський В. Я. Оптимізація функцій органів виконавчої влади України: теоретико-методологічні засади Автореф. дис... канд. політ. наук: 23.00.02 / В. Я. Малиновський; Чернів. нац. ун-т ім. Ю.Федьковича. – Чернівці, 2002. – 24 с.

3. Соколов А. В. функції органів виконавчої влади та їх особливості як постачальників державних послуг . - <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=900>

Вікторія СЛІПЧУК

слухачка магістратури за спеціальністю
«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Апостолук О.З.)

КООРДИНАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ В ПИТАННЯХ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ АКТИВ ЦИВІЛЬНОГО СТАНУ

Євроінтеграція нашої країни вимагає прискорення процесу адаптації вітчизняного законодавства до законодавства Європейського Союзу, усунення колізій і прогалин в позитивному праві, що передбачає чітке визначення та закріплення правового статусу всіх органів державної влади. Ще у 2002 р. було схвалено «Концепцію

Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», в якій зазначено, що державна політика України в цій сфері формується як складова частина правової реформи в Україні та спрямовується на забезпечення єдиних підходів до нормопроєктування, обов'язкового врахування вимог законодавства Європейського Союзу при нормопроєктуванні, підготовки кваліфікованих спеціалістів, створення належних умов для інституційного, науково-освітнього, нормопроєктного, технічного, фінансового забезпечення процесу адаптації законодавства України .

Загальним питанням реєстрації актів цивільного стану, а також окремим його аспектам приділяли увагу такі вчені, як: О.А. Андреева, М.М. Агарков, С.С. Алексеев, І.А. Бірюков, С.М. Братусь, О.В. Дзера, А.С. Довгерт, Г.В. Єрьоменко, Ю.О. Заїка, О.С. Йоффе, Н.С. Кузнєцова, В.І. Курило, В.В. Луць, О.О. Лов'як, А.В. Омельченко, В.В. Орленко, О.Ю. Піддубний, В.І. Семчик, Є.І. Фурса, Я.М. Шевченко, С.І. Шимон, Ю.В. Ярмоленко та ін.

Одним із найгостріших питань державної правової політики сьогодні є ефективність реалізації громадянами своїх прав і свобод, яке безпосередньо залежить від ступеня забезпечення їх надійної охорони та захисту, що здійснюються відповідними органами держави.

Державна реєстрація актів цивільного стану, у відповідності до Закону України «Про держану реєстрацію актів цивільного стану» від 01.07.2010 року, провадиться органами державної реєстрації актів цивільного стану, відповідно до їх компетенції.

Не можна не відзначити величезний позитив, який вніс цей нормативно-правовий акт у правове поле щодо новітніх норм, які спрямовані на покращання механізмів реалізації фізичними особами своїх прав та законних інтересів. Переважна більшість цивілістів теоретиків і практиків стверджують, що цей Закон є нормативно-правовим актом європейського рівня, який не тільки уніфікував у собі питання діяльності органів державної реєстрації актів цивільного стану, а й став кроком, що максимально наблизив діяльність цих органів до забезпечення потреб пересічних громадян, реалізації їх прав та законних інтересів. Це Закон, в якому знайшов своє відображення багаторічний практичний досвід, поєднаний з глибоким і ґрунтовним вивченням як вітчизняного, так і міжнародного законодавства у цій сфері.

Цей Закон визначив систему, компетенцію та повноваження органів державної реєстрації актів цивільного стану. Ними є:

центрального органу виконавчої влади у сфері державної реєстрації актів цивільного стану; відділи державної реєстрації актів цивільного стану Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, районних, районних у містах, міських (міст обласного значення), міськрайонних управлінь юстиції; виконавчі органи сільських, селищних і міських (крім міст обласного значення) рад. Державну реєстрацію актів цивільного стану громадян України, які проживають або тимчасово перебувають за кордоном, проводять дипломатичні представництва і консульські установи України.

Однак, дослідження окремих питань законодавчого регулювання реєстрації актів цивільного стану органами юстиції свідчить про необхідність внесення змін до чинного законодавства, усунення його прогалин і суперечностей.

Правове регулювання державної реєстрації актів цивільного стану за останні роки мало значні зміни, як за формою, так і по суті.

Знання нових положень українського законодавства про державну реєстрацію актів цивільного стану має велике значення не тільки для органів, що здійснюють вказану реєстрацію, але і для громадян, що звертаються в ці органи, так як всі дії громадян або події «існують» в особливому соціальному середовищі - сім'ї, а їх учасниками є особливі суб'єкти - члени сім'ї (родичі, подружжя).

Державна реєстрація актів цивільного стану здійснюється від імені держави як в інтересах громадян, так і в державних та суспільних інтересах і має важливе значення для охорони особистих і немайнових прав громадян. Дотримання порядку є обов'язковим, оскільки воно має на меті точне документування відображення події або іншої обставини, що має місце у житті, з яким пов'язуються відповідні права і обов'язки громадян.

Література:

1. Закон України «Про Концепцію Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» від 21.11.2002 р.

2. Закон України «Про державну реєстрацію актів цивільного стану» від 01.07.2010 р. № 2398-VI .

3. Наказ Міністерства юстиції України «Про підвищення ефективності роботи відділів державної реєстрації актів цивільного стану» від 11.04.2011 р. № 1076/5 .

4. Правила державної реєстрації актів цивільного стану в Україні,

затверджені наказом Міністерства юстиції України від 18.10.2000 р. № 52/5 у редакції наказу Міністерства юстиції від 24.12.2010 р. № 3307/5 .

Марія СЛОТА

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту

та публічного управління Круп'як Л. Б.)

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ РОБОТИ УПРАВЛІНСЬКОГО ПЕРСОНАЛУ ДЕРЖАВНОГО ОРГАНУ

Радикальне оновлення українського суспільства, створення ефективної системи державного управління, розвиток, реформування і модернізація державної служби, її адаптація до стандартів Європейського Союзу безпосередньо залежать від керівного кадрового потенціалу органів державної влади, а отже, потребує залучення на всіх рівнях до системи управління керівних кадрів нової генерації, удосконалення форм і методів роботи з ними, зміни існуючої національної парадигми управління керівним персоналом у сфері державної служби.

Сьогодні керівний персонал є складовою частиною персоналу державної служби, а управління ним виступає важливим чинником реалізації функцій і повноважень органів державної влади, засобом раціонального використання керівного кадрового потенціалу, його професійного і кар'єрного розвитку, мотивації до ефективної і результативної діяльності [1].

Ефективність управління керівним персоналом у сфері державної служби внаслідок його складності і багатогранності може бути забезпечена тільки на основі чіткого визначення суб'єктів і об'єктів, їх правового статусу, розмежування функцій керівників і кадрових служб у вирішенні кадрових питань шляхом прийняття Положення про службу управління персоналом в органах виконавчої влади, внесення відповідних змін до існуючих законодавчо-нормативних актів, перетворення кадрових служб на служби управління персоналом, які б виконували обов'язки з прогнозування й планування потреби в кадрах, організації роботи щодо формування, використання і професійного росту керівного персоналу у сфері державної служби на рівні сучасних вимог.

Суттєве вдосконалення управління керівним персоналом у сфері